

- Вомбатът е прекалено кекав, за да издържи на вятъра като мен - заявило кенгуруто и лекичко потръпнало.

Следващата нощ обаче вятърът се усилил и застудяло още повече. Кенгуруто се свило на кравайче в хамака, който се мятал с все сила и проскърцвал.

- От малко ветреца нищо няма да ми стане - успокоявало се кенгуруто, ала все по-силно треперело.

На по-следващата нощ завалял дъжд, а усиливащият се вятър направо вледенявал. Кенгуруто се сгушило още по-плътно в хамака, който се мятал във всички посоки и го подхвърлял като баскетболна топка.

- Малко ветреца и дъждеца няма да ме сринат - успокоявало се треперещото мокро кенгуру.

На по-по-следващата нощ дъждът вече се лее като из ведро, а бурният вятър едва не отнасял кенгуруто, свито на запетайка в хамака си, който се мятал, подскачал, скърцал, удрял се в земята, изстрелвал се във въздуха, усуквал се и се тресял,

целият подгизнал, капещ и пръскащ. Изведнъж - ПРАС! - и се скъсал. Кенгуруто плъоснало право в една кална легена локва.

- Гадост! - простенало кенгуруто и пълзейки в калта, се добрало до вратата на вомбата. - Аз съм! - Почукал неканеният гост. - Ще ме приютиш ли? Отвън на бурята не е особено приятно.

- Нали все ми разправяше колко било страхотно! - провикнал се отвътре вомбатът. - Сам си избери леглото, така че лягай си в

Не спирайки да въртят глави и облещили очи като палачинки, совите крещели все по-високо, та чак заеквали от възмущение:

- Как-вооо? Ууух! Ко-гооо? Как-вооо? Ууух! Ко-гооо? Как-вооо? Ууух! Ко-гооо?

Една по една едрите птици взели да отлитат, като се стрелвали между клоните, по които продължавали да кацат гълъби. Политнали в небето, където гъждът, примесен с вятър, сплесквал лицата им, а очите им се пулели все по-широко, изумени от смайващата гледка под тях.

Сред цялата олелия никой нищо не броял. Не било и нужно. Резултатът бил очевиден. Гълъбите окупирали гърветата из цялата гора, като не спирали да си гукат един другиму, празнувайки числената си победа. Честно казано, самите те се изумили колко многоброен бил рогът им.

- Гу-гу, колко сме много!

- Гу-гу, кой да предположи!

- Гу-гу, невероятно е!

Оттогава гълъбите така и не спрели да гукат горделиво. Накрая чак забравили сладкопойните песни на предците си. Совите също изоставили красивите мелодии. Вместо да чуруликат ангелогласно по цял ден, сега те излизат само нощем, за да избегнат среща с гълъбите. Пък и някак, независимо какво е времето, повтарят все едно и също: „Как-вооо? Ууух! Ко-гооо?“.

И до днес совите летят само нощем, когато гълъбите спят и не им се пречат. Въпреки това не спират да се пулят, оглеждайки се за някой и друг случаен гукащ гълъб. Освен това

- Тези удивително извити форми не са нито клони, нито обикновени рога. Как ли да ги наречем?

Тогава един бръмбар еленов рогач с дълги щипки изпъзлял от тревата и рекъл:

- И аз имам подобни израстъци на главата. Аз ги използвам, за да си проправам път сред мравките. Аз ги наричам ЕЛЕНСКИ рога.

- Тогава короната на елена пък ще назовем еленови рога - обявила мечката. - Отсега нататък всички в гората ще им се възхищават.

Та именно така са познати и до ден днешен рогата на елен. Мъжкият с гордост ги носи и до днес. Веднъж годишно те сами падат от главата му, за да му напомнят, че невинаги ги е притежавал. Заекът пък още „гризе дръвцето“ - да си знае, че с лъжи и измама победител не се става.

И все пак той и досега обича да се шегува по моя повод: „Каква е разликата между плюшения заек и този от историята? Ами, много просто - единия го мачкат кат' играчка, другия го хванаха в крачка“.